

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΑΣ ΡΥΣΚΥ

ΤΑ ΜΑΓΕΜΜΕΝΑ ΚΟΡΑΚΙΑ

ΟΝ καιρό που συνέβη η άνατριχιαστική αυτή τραγωδία, θρισκόμουν κοντά στο ιερό και μυστηριώδες Θυθέτ. Με φιλοξενούσε κεί πέρα ο μόνος "Αγγλος άξιοματικός του άπομερου σταθμού, ένας συμπαθητικός νέος, ο σέρ Τζών Μούρραϊ, ο τελευταίος άπόγονος μιάς παλιής Σκωτσέζικης οικογενείας. Ο σέρ Τζών Μούρραϊ είχε χάσει όλη την κλοσσιασία περιουσία του στα χαρτιά και για να ξεχάσει το Λουδίνο και τις τούλλες του, είχε ζητήσει να πάει κεί κάτω στις έρημες κι άγριες Ίνδιες.

Ζούσε σ' ένα άμορφο άμπουγκά-ρω, στην άκρη μιάς πράσινης λίμνης και μπροστά σ' ένα άπέραντο κάμπο που έφτανε ως τη σκοτεινή κι άδιάπεραστη ζούγκλα.

"Ενα άπόγευμα λοιπόν, ο σέρ Τζών Μούρραϊ θέλησε να με διασκεδάσει μ' ένα παράξενο θέαμα. "Έτυχε να περνούν από τον κάμπο μερικοί μάγοι του Θυθέτ κι' ο φίλος μου τους κάλεσε μπροστά στη μικρή θίλλα του να μάς δείξουν τά' θαύματά τους.

Οι Θυθετιανοί, με τά παράξενα μάτια και τά μυστηριώδη πρόσωπα, άρχισαν να καταπίνουν μακρὰ κι' άκονισμένα σπαθιά, να θγάζουν φλόγες από τό στόμα τους, να περνούν στο μελαψό κορμί τους χοντρές θελόνες δίχως να ματώνουν και να κάνουν τους σπόρους να θλασταίνονται και ν' άνθίζουν μπροστά στα μάτια μας. "Άπ' όλους όμως, τη μεγαλύτερη έντύπωση μου είχε κάνει ένας γοητευτής φειδιών. Μέσα σ' ένα χαμηλό πανέρι είχε δυο κόμπρες, από τις πιο μεγάλες και τις πιο άγριες που είχα δει μέχρι τότε. "Ο μάγος λοιπόν, παίζοντας μιά παράξενη φλογέρα, έκανε τά φειδιά να θγούν σιγά-σιγά άπ' τό πανέρι

Τά κοράκια έφταναν από παντού, σάν σύννεφο...

και να σταθούν ορθά μπροστά του. Μά, άξαφνα, μου φάνηκε ότι είχε πάψει να μαγεύη τά φειδιά του. "Ως εκείνη τη στιγμή ή δυο κόμπρες στεκόντουσαν ορθές, λιχνίζοντας τό κορμί τους ρυθμικά, με τό σκοπό της φλογέρας. "Απότομα όμως άρχισαν να σφαδάζουν σπασμωδικά, να σφυρίζουν σπασίαια και να θγάζουν θυμωμένα τη σκιστή γλώσσα τους.

"Ενα τότε από αυτά, κάθωσες τά μάτια του άπάνω μου και μ' ένα σφύριγμα θυμού τινάχτηκε ψηλά για να χυμύξει έναντίον μου. "Ενώ, μ'ένα ούρλιασμα τρώω, πήδηξε προς τά πίσω και στάθηκε δίπλα στο φίλο μου. Μά ο γητευτής, με μιά περίεργη νότια της φλογέρας του, φώναξε πίσω τό φειδί κι' έπειτα αλλάζοντας σκοπό, νάρωκωσε πάλι τά φειδιά κι' εκείνα τρώωσαν σιγά-σιγά μέσα στο πανέρι, σάν ήμερα.

"Ο σέρ Τζών Μούρραϊ, θλέποντας τη χλωμάδα μου, έροιξε μιά φούχτα πιάστρα στους μάγους και τους έκανε νόημα να φύγουν. "Εκείνοι, μάζεψαν τά σπαθιά τους και τά πανέρια τους και τρέψηξαν πάλι τό δρόμο τους. "Ενας όμως άπ' αυτούς, ένας σκελετώδης Ίνδος με κατάμαυρα γένεια και καθαρό, κάτασπρο σαρίκι, έμεινε πίσω κι' ήρθε κοντά μας.

— Σαχίμπ, είπε στον άξιοματικό, θέλετε να δήτε ένα παυτόξeno και πρωτότυπο θέαμα!...

— "Οχι! Φεύγα! Έκανε ο σέρ Τζών Μούρραϊ, άπότομα. Τρέβα τό δρόμο σου.

"Ο "Αγγλος άξιοματικός δέν ήθελε φαίνεται να τρωμάξω περισσότερο.

— Πίσταψε με, Σαχίμπ... επέμεινε ο μάγος. Αυτό τό θέαμα δέν τό έχεις δει ποτέ σου!...

"Ο σέρ Τζών Μούρραϊ θυμωσε τότε, άρπαξε τό μαστίγιό του και χτύπησε στο πρόσωπό του τον άλλόκοτο Ίνδο. Μιά κόκκινη γραμμή αλλάκωσε άμέσως τό άδύνατο μάγουλό του...

— Φεύγα! του φώναξε. "Εμπρός!... Δρόμο!...

Τά μάτια του Ίνδου άστραψαν από μιά άνέκφραστη λύσσα κι' έγώ για να τους συμβιβάσω, παρακάλεσα τό φίλο μου:

— Άφήστε τον, Μούρραϊ. Μπορεί νάνε στ' αλήθεια κανένα πρωτότυπο θέαμα. Είμαι τόσο περίεργος!...

— Άς είνε! Έκανε ο άξιοματικός και κάθισε πάλι στην ψάθινη πολυθρόνα του.

"Ο Ίνδος τότε μ' εοχαρίστησε με μιά υπόκλιση κι' έπειτα έστρωσε καταγής ένα μαγικό χαλί και κάθισε άπάνω σταυροπόδι, άκίνητος, με τά μάτια καρφωμένα στον κίτρινο όρίζοντα.

Σε λίγο, ο μυστηριώδης μάγος άρχισε να κάνει παράξενες χειρονομίες σάν να καλούσε κάποιον, θγάζοντας από τό στόμα του μιά μακρόσυρτη και υπόκωφη φωνή, τόσο πένθιμη, που μάς έκανε ν' ανατριχιάσουμε.

Κι' άξαφνα, να, παρουσιάσθηκε ένα μεγάλο κοράκι Πετούσε χαμηλά, στις κορυφές των δέντρων κι' άφού δίτασε λιγάκι, κατέβηκε δίπλα στον παράξενο Ίνδο. "Υστερ' από λίγο ήρθε ένα δεύτερο κοράκι, έπειτα, τρίτο κι' έπειτα άλλα δυο, άλλα έκα, είκοσι, πενήντα, εκατό, χίλια!... Τά κοράκια έφταναν από παντού, σάν σύννεφο και σκέπαζαν τον κάμπο.

"Ο κάμπος, όπως σάς είπα, ήταν άπέραντος. Τά κοράκια κατέβαιναν από ψηλά, μ' ένα πένθιμο θρόισμα, γύρω από τό μάγο και συμμαζεούντουσαν φοβισμένα, με τά μάτια καρφωμένα πάνω του.

"Η υπόκωφη φωνή του Ίνδου άντηχούσε αδιάκοπα μέσα σ' εκείνη τη θαθεία σιοπή της έρημιάς, μ' ένα τρόπο που έσφιγγε την καρδιά και μάς τρέλλαινε.

Σε λίγο λοιπόν, όλα τά δέντρα, ή θίλλα, ή θεράντα, ο κάμπος γέμισαν από μαύρα κοράκια, που έσκολοιούσαν να έρχονται από παντού, άκατάπαυστα. Πόσα ήταν α'τά τά κοράκια; Δέκα χιλιάδες; Έκατό; "Ενα εκατομμύριο; Δέν ξερω... Βλέπαμε μονάχα πως, διαρκώς, έρχόντουσαν δόκλιηρα κοπάδια. "Εγώ έτρεπα σύγκρομος από τη φρίκη μου. Μά κι' ο σέρ Τζών Μούρραϊ είχε τρομοκρατηθή.

— Φτάνει πειά! ούρλιαξε άξαφνικά στον Ίνδο με πηγμένη φωνή. "Εμπρός τώρα! Φεύγα!... Γιατί άλλοιώς θα πάρω πάλι τό καμουταίκι!...

"Ο Ίνδος τότε γύρισε άργά τό κεφάλι του και κάρφωσε τά μαγνητικά μάτια του πάνω στον "Αγγλο άξιοματικό. Δέν θά μπορούσα ποτέ να ξεμαχώσω την έκφραση τους. "Ήσαν κίτρινα από τό μίσος και τη δίψα της έκδικήσεως!

"Ατάραχος λοιπόν έξακολούθησε να θγάζη εκείνη την πένθιμη κι' υπόκωφη φωνή, που γοήτευε τά κοράκια.

"Ο σέρ Τζών Μούρραϊ γλώμισσε τώρα πιο πολύ, τά μάτια του άρχισαν να σβήνουν και έσαφικά τον είδα... Ναί!... Τόν είδα να σπαράζει σπασμωδικά, σάν να ήθελε ν' άντισταθή σε κάποια δύναμη κι' έπειτα να σηκώνεται σάν ύπνοβάτης, να κατεβαίνει άργά τις σκάλες της θεράντας, να περνά ανάμεσα από τά μαύρα κοράκια που παφαιμέριζαν άθόρυβα, σάν να ύπαικουαν σε κάποια μυστηριώδη προσαγή, και να φτάνη μπροστά στον Ίνδο που έσκολοιούσε να τον κυτάζει με τό μαγνητικό θλέμμα του. Κι' άπότομα, μ' ένα θανάσιμο άνατριχιάσμα, άκουσα να θγαινη άπό τό στόμα του σέρ Τζών Μούρραϊ μιά θραχηλή και άπαίσια κραυγή: τό κρώξιμο του κοράκα!...

Την ίδια στιγμή, σάν να είχε λυθή τό γήτευμα, τά κοράκια, όλα εκείνα τ' αναρίθμητα κοράκια άρχισαν να κρώζουν κι' έπειτα σηκώθηκαν ψηλά και χάρηκαν από τό θάθος του όρίζοντος.

"Ο Ίνδος τότε σηκώθηκε από κάτω, τύλιξε τό μαγικό χαλί του, με χαίρησε μ' ένα νόημα και χάρηκε κι' αυτός μέσα στον κάμπο.

"Έγώ τότε δέν μπορούσα πειά ν' άνθέξω από σφοδρόσθηκα πάνω στη θεράντα λιπόθυμος. "Όταν συνήλθα, είχε νυχτάσει.

"Ο σέρ Τζών Μούρραϊ, που είχε τρελλαθή από τη φρίκη και τον τρόμο, τριγύριζε μέσα στο έρημο άμπουγκάλω, έσπώντας κάθε τόσο σε σαρκαστικά γέλια και κρώζοντας τρελλά σάν κοράκι!...

Κι' ο δύστυχος αυτός άξιοματικός ζή ακόμη και σήμερα σ' ένα τρελλοκομείο του Ντελχί, ανάμεσα στους άγιάτρευτους άρρώστους.

ΤΣΑΡΛΑΣ ΡΥΣΚΥ